ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

της **Ντίνας Ρέππα**

Ένα μεγαλειώδες κίνημα εισχώρησε στο μέχρι πρότινος απόρθητο γενικά φρούριο του Υπουργείου Παιδείας, την Παρασκευή 2 του Μάρτη! Για πρώτη φορά στα 12 χρόνια της λειτουργίας του Υπουργείου στο Μαρούσι, εκατοντάδες εκπαιδευτικοί το κατέλαβαν για λίγες ώρες και πραγματοποίησαν Συνέλευση Αγώνα μέσα σε αυτό! Από μόνες τους οι φωτογραφίες εντυπωσιάζουν. Μια κατάμεστη, από απεργούς διαδηλωτές, αίθουσα, που μέχρι τότε είχαμε συνηθίσει να υποδέχεται τους εκπροσώπους της τρόικα, του ΟΟΣΑ, του ΣΕΒ καθώς και όλο τον διοικητικό μηχανισμό επιβολής των αντιδραστικών επιλογών όλων των κυβερνήσεων.

Τα κάγκελα δεν έπεσαν. Το Υπουργείο άλλωστε, φτιάχτηκε σιδερόφραχτο για αυτόν ακριβώς τον λόγο! Για να μην αφήνει περιθώρια για ακτιβισμούς! Κι όμως, οι συνηθισμένες εικόνες ανατράπηκαν εντελώς. Εκατοντάδες νέοι και νέες, εκπαιδευτικοί, φοιτητές και φοιτήτριες, μαζί με τους παλιότερους και τις παλιότερες, αναπληρωτές/τριες μαζί με μόνιμους/ες, έμπειροι και άπειροι από τέτοια γεγονότα, ξεπέρασαν όλα τα εμπόδια και τελικά κατέλαβαν το υπουργείο.

Ένα αυθάδικο νεολαιίστικο σκίρτημα, που τα πιο ανυπότακτα και ριζοσπαστικά ρεύματα της γενιάς του και του μαχόμενου εκπαιδευτικού κινήματος επικοινώνησαν μαζί του και έχουν «πονοκεφαλιάσει» από εκείνη την ώρα όλα τα κυβερνητικά επιτελεία. Γιατί όλοι πίστευαν ότι μια απουσία του Υπουργού, μια συνάντηση με έναν διοικητικό υπάλληλο, ένα δυο δακρυγόνα κι αν χρειαστεί και δυο κεφάλια ανοιγμένα, θα ανακόψει την φόρα ενός κινήματος που φαινόταν ορμητικό αλλά ταυτόχρονα, χειραγωγήσιμο από τον κάθε «Τζήμερο», που κάνει την πιο άθλια πολιτική προπαγάνδα βρίζοντας την πολιτική. Αλλά τα πράγματα τελικά … πήγαν κατ’ ευχήν! Γιατί η τάση της χειραφέτησης βρίσκεται πάντα εκεί … κι αγωνίζεται να ξεπηδήσει ακόμα και στις πιο δύσκολες εποχές! Οι άνθρωποι αγαπούν την ησυχία τους αλλά

ερωτεύονται, παθιάζονται και μεγαλουργούν όταν την προσπερνούν... και αυθαδιάζουν!

Έτσι και τώρα! Η «αυθάδεια» κατόρθωσε να συσπειρώσει χιλιάδες απεργούς και διαδηλωτές σε ολόκληρη τη χώρα, από την Κρήτη και την Αθήνα ως τη Θεσσαλονίκη και την Αλεξανδρούπολη, από την Κέρκυρα και την Εύβοια ως την Ικαρία και τη Χίο!

Με μια πρωτόγνωρη για την περίοδο, εργατική αυθάδεια, ο κόσμος της εκπαίδευσης αμφισβήτησε τα θέσφατα της εποχής!

Αμφισβήτησε τον κυρίαρχο συστημικό λόγο που θέλει να επιβάλει ως απολύτως φυσιολογική μια νέα κανονικότητα στην οποία επικρατεί η περιστασιακή δουλειά, η μεταπήδηση από άνεργος σε μερικώς απασχολούμενο και η διαρκής ανασφάλεια για τους βασικούς όρους διεκδίκησης ακόμα και της ελαστικής εργασίας.

«Δεν θα σας επιτρέψουμε να μας καταντήσετε να πάρουμε σύνταξη ως αναπληρωτές»* και Απαίτησαν μαχητικά το εργατικό δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή εργασία!

Αμφισβήτησε ως αφύσικη, τη νέα καθεστωτική ρύθμιση, όπου το αέναο ατομικό κυνήγι προσόντων αποτελεί απαραίτητη δεξιότητα και εφόδιο για τη διεκδίκηση εργασίας ενώ η έλλειψή του οδηγεί σε αιώνια καταδίκη στη φυλακή της ανεργίας.

«Δε θα κυνηγάμε εμείς συνεχώς προσόντα για μια καλύτερη θέση στους πίνακες προσλήψεων»* και Απαίτησαν το πτυχίο ως το μοναδικό προσόν διορισμού!

Αμφισβήτησε τον νόμο της σύγχρονης δουλείας που αντιμετωπίζει τα χρόνια εργασίας ως ανήθικο προνόμιο και θέλει ανακύκλωση της ανεργίας.

«Δεν θα σας χαρίσουμε τα χρόνια που δουλεύουμε»* και Απαίτησε τον υπολογισμό της προϋπηρεσίας του για την πρόσληψή του.

Αμφισβήτησε τον εργασιακό μεσαίωνα της σύγχρονης καπιταλιστικής βαναυσότητας, όπου κανένα δικαίωμα δε αναγνωρίζεται, αντίθετα καταστρατηγούνται όλα όσα γνωρίζαμε ως σήμερα στην ασθένεια, τη μητρότητα, την ασφάλιση.

«Δεν θα μας εξωθήσετε στην παραίτηση γιατί δεν μπορούμε ούτε να αρρωστήσουμε ούτε να γεννήσουμε»* και Απαίτησαν Ίσα Δικαιώματα προς τα πάνω, Μονίμων και Αναπληρωτών.

Αμφισβήτησε τη στρατηγική του κυρίαρχου συνδικαλισμού που προωθεί τον κατακερματισμό

και την πολυδιάσπαση, που χλευάζει τις καθολικές εργατικές διεκδικήσεις ως ανεδαφικές και προβάλλει ως μονόδρομο το μοίρασμα της φτώχειας και άρα την επιβολή του συντεχνιασμού στις διεκδικήσεις.

«Δεν θα μας διασπάσετε σε χίλια κομμάτια, για να διεκδικούμε ο ένας τη θέση του άλλου. Χωράμε όλοι!»* και Απαίτησαν Μαζικούς Μόνιμους Διορισμούς/Διορισμό όλων των αναπληρωτών!

Αμφισβήτησε τελικά, την κυρίαρχη αφήγηση ότι οι εργαζόμενοι δεν δικαιούνται να διεκδικούν μόνιμη και σταθερή δουλειά, γιατί κάτι τέτοιο συγκρούεται με τις επιταγές της τρόικα, των θεσμών, της ΕΕ και του ΟΟΣΑ αλλά και με τις δεσμεύσεις της ελληνικής κυβέρνησης σε αυτούς, τις αντοχές της ελληνικής οικονομίας και τους όρους της ανάπτυξης σε περίοδο καπιταλιστικής κρίσης. Με δυο λόγια, αμφισβήτησε την περιβόητη TINA!

«Μας κρατάτε ελαστικά εργαζόμενους όχι γιατί δεν γίνεται αλλιώς, αλλά γιατί η πολιτική της κυβέρνησης, της ΕΕ και του ΟΟΣΑ καθώς και όλων των μέχρι τώρα μνημονιακών κυβερνήσεων, μας θέλει δούλους και όμηρους της ανασφάλειας και της ανεργίας»* και Διεκδίκησε μαχητικά τον Διορισμό Τώρα όλων των ελαστικά εργαζόμενων στην εκπαίδευση, των αναπληρωτών!

Με μια πρωτόγνωρη για την περίοδο, εργατική αυθάδεια, υπεράσπισε τα συμφέροντα της κοινωνικής πλειοψηφίας απέναντι σε μια μίζερη υποταγή στο «εφικτό» που καθορίζουν τα μνημονιακά όρια και η καπιταλιστική κερδοφορία.

«Το Δημόσιο Σχολείο μάς χρειάζεται. 25.000 αναπληρωτές κάθε χρόνο γυρίζουμε την Ελλάδα και αναπληρώνουμε τον εαυτό μας»*.

Υπεράσπισε το δικαίωμα των παιδιών των φτωχών λαϊκών στρωμάτων στη Δημόσια και Δωρεάν εκπαίδευση και έδεσε την ύπαρξή του στο Δημόσιο Σχολείο με τα συμφέροντα αυτών. Γι’ αυτό συνέδεσε την πάλη του για μόνιμη και σταθερή εργασία με την αντίσταση στο εκπαιδευτικό μνημόνιο, και τη σύγκρουση με την πολιτική συρρίκνωσης της δημόσιας εκπαίδευσης.

Υπεράσπισε με θαρρετό τρόπο τη δουλειά του, όχι ως παρακατιανός που ζητάει κάτι από τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι των χορτάτων, αλλά ως το αυτονόητο δικαίωμά του! Με εργατική αυτοπεποίθηση, ως εργαζόμενος/η που γνωρίζει ότι σε αυτόν/ή στηρίζεται το

δημόσιο σχολείο, και θύμωσε, όπως οφείλει κάθε εργάτης κι εργαζόμενος να θυμώνει, όταν ο εργοδότης του τον αντιμετωπίζει ως ζητιάνο που του χρωστάει κι υποχρέωση γιατί του δίνει δουλειά!

Αυτό αποτέλεσε και τη δύναμή του: Η ακραία συνθήκη της πολύχρονης αδιοριστίας σε συνδυασμό με τη βεβαιότητα ότι είναι απολύτως απαραίτητος για το δημόσιο σχολείο. Η πλειοψηφία των συμβασιούχων-αναπληρωτών δουλεύει πάνω από 10 χρόνια και μάλιστα τα τελευταία τέσσερα χρόνια, βλέπουν να διακυβεύεται ακόμα και η θέση τους ως ελαστικά εργαζόμενοι εξαιτίας των προωθούμενων αναδιαρθρώσεων.

Η 2 του Μάρτη ήταν τομή σε έναν αγώνα που σκιρτήματά του έχουν εμφανιστεί αδρά και μειοψηφικά και τα προηγούμενα χρόνια. Τον Μάρτη του 2016 οι αναπληρωτές πήδηξαν ξανά τα κάγκελα του υπουργείου, οδηγώντας τον τότε υπουργό Παιδείας Ν. Φίλη να ζητήσει εγγυήσεις από τις ομοσπονδίες, για να συναντηθεί μαζί τους. Και τον Απρίλιο του 2017 πήδηξαν τα συρματοπλέγματα υποχρεώνοντας τον Γαβρόγλου να συναντηθεί μαζί τους σε ένα άλλο αμφιθέατρο του Υπουργείου. Ο αστικοποιημένος συνδικαλισμός των εκπαιδευτικών Ομοσπονδιών τούς αντιμετώπισε αποκλειστικά ως εκλογική πελατεία προς άγραν ψήφων αρνούμενος να συμβάλει στο ελάχιστο, ενώ διάφορα πολιτικά ρεύματα υποτιμούσαν το τι κυοφορούσαν όλες αυτές οι αντιστάσεις. Υπογράμμιζαν κυρίως την αναντιστοιχία ανάμεσα στο μέγεθός τους και στην οξύτητα των προβλημάτων καθώς και στις συντεχνιακές λογικές που αυτά ανέπτυσσαν, με αποτέλεσμα να τα λοιδορούν και να τα χρησιμοποιούν ως απόδειξη της συνολικής ήττας.

Η 2 του Μάρτη με τη μαζικότητα και τα πανελλαδικά χαρακτηριστικά της, με την αντοχή στην καταστολή, τη μαχητικότητα και την αποφασιστικότητά της ήταν τομή κυρίως για τη μεγάλη Συνέλευση Αγώνα που πραγματοποίησε μέσα στο Υπουργείο, αναβαπτίζοντας ξανά τους όρους της συλλογικής συζήτησης και δράσης! Εκεί, στο αμφιθέατρο των εκατοντάδων ανθρώπων συναντήθηκε αγωνιστικά το παρόν και το μέλλον και δήλωσε «Δεν πάει άλλο!».

Γιατί η 2 Μάρτη είναι σκηνή από ταινία προσεχώς κι όχι ριμέικ παλιών τίτλων! Κουβαλά μέσα της το ανατρεπτικό παρελθόν των μεγάλων στιγμών του εκπαιδευτικού κινήματος και τα χαρακτηριστικά μιας νέας εποχής πολύ πιο δύσκολης και πολύπλοκης. Κουβαλά τις πολιτικές παραδόσεις της μαχόμενης εκπαίδευσης, τις ταλαντεύσεις ενός νεολαιίστικου σώματος που εκπαιδεύεται από τις συστημικές δυνάμεις να γίνει υποζύγιο αλλά και τις τάσεις χειραφέτησής του που το καλούν να γίνει άτι ατίθασο!

Η 2 του Μάρτη θα μείνει στην ιστορία του εκπαιδευτικού κινήματος αλλά και του κινήματος

της νεολαίας. Γιατί έχει ως πρωταγωνιστές ελαστικά εργαζόμενους εκπαιδευτικούς που δουλεύουν πολλά χρόνια ως αναπληρωτές, αλλά ηλικιακά ένα μεγάλο τμήμα τους είναι 28-35 ετών! Την ίδια στιγμή οι όροι που καλούνται να εργάζονται είναι κάθε χρόνο και απεχθέστεροι με αποτέλεσμα ένα σημαντικό ποσοστό να παραιτείται και να αναρωτιέται μήπως πρέπει να αλλάξει επάγγελμα. Κουβαλάει μαζί του όλα τα χαρακτηριστικά της νέας γενιάς που ξέρει και δεν ξέρει από κινήματα, που τώρα πρωτοσυναντιέται με τα σωματεία και τις συλλογικές διαδικασίες και τα παρακολουθεί με καχυποψία, που πολλές φορές θεωρεί όλους τους συνδικαλιστές «λαμόγια» που δεν δουλεύουν, που δεν ανατριχιάζει με τους παρατρεχάμενους των υπουργικών γραφείων, όπως οι παλιότερες γενιές, που συναντά τον αγώνα και την πάλη μέσα από εντελώς διαφορετικές διαδρομές και αφετηρίες απ' ότι στο παρελθόν. Συναντήθηκε με την ανυπότακτη πτέρυγα της γενιάς της και του εκπαιδευτικού κινήματος, με τα πιο ανατρεπτικά και ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά ενός κινήματος που θέλει να διεκδικεί ότι του ανήκει και να νικά, που δεν αρκείται στην αποτύπωση της μίζερης πραγματικότητας, αλλά αναζητά τα υπόγεια ρεύματα για την ανατροπή της, που θέλει να συσπειρώνει και να αντεπιτίθεται. Που καθοδηγείται από τις πιο προωθητικές πολιτικές απόψεις και που επιδιώκει να ενοποιήσει σε ανώτερο επίπεδο τα συμφέροντα των καταπιεσμένων και όχι να υπηρετήσει συντεχνιακές απόψεις και λογικές. Που εμφορείται από την υπεράσπιση του δημόσιου σχολείου ως κοινωνικού αγαθού, αναγκαίου στον αγώνα για την κοινωνική χειραφέτηση.

Γι' αυτόν τον λόγο αυτό το κίνημα το πολεμούν όλες οι συστημικές δυνάμεις όλων των αποχρώσεων. Το καταγγέλλει ο εργοδοτικός και κυβερνητικός συνδικαλισμός, γιατί τόλμησε να αμφισβητήσει τον κόσμιο συνδικαλισμό της γραβάτας που αποδέχεται τα όρια τα οποία θέτει η κυρίαρχη πολιτική της διαπραγμάτευσης χωρίς την καυτή ανάσα του κινήματος και τελικά της εξαργύρωσης για κάποιους αλλά όχι για όλους, γιατί δεν αποδέχτηκε την καταστολή των δακρυγόνων ως ανυπέρβλητο όριο στο οποίο όφειλε να υποταχτεί!

Από δίπλα και κάθε λογής ομάδες που υπερασπίζονται ως νόμιμο το δικαίωμα του εργοδότη να απολύει και όχι του εργαζόμενου να αγωνίζεται μαχητικά ενάντια σε αυτό και που κατήγγειλαν την κατάληψη και τη συνέλευση εκατοντάδων απεργών-διαδηλωτών, γιατί εμπόδισε τη συνάντηση με έναν υπουργό που έλειπε!

Αυτό το κίνημα έχει πολύ δρόμο ακόμα! Τα έβαλε, άλλωστε, με δύσκολο αντίπαλο! Γιατί η ελαστική εργασία δεν είναι μια ακόμα μορφή εργασίας! Είναι βασική συστημική επιλογή! Όλες οι καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις δουλεύουν κυριολεκτικά για τη γενίκευση της μόνιμης ανασφάλειας! Είναι η μορφή εργασίας που πάνω της ορκίζονται όλοι οι ΣΕΒ της υφηλίου!

Ακριβώς γι’ αυτόν τον λόγο ο υπουργός παιδείας δεν θέλει να συναντήσει τους άμεσα θιγόμενους από την πολιτική της αδιοριστίας παρά μόνο αν είναι απολύτως ελεγχόμενοι. Γιατί δεν έχει και πολλά να υποσχεθεί. «Οι διορισμοί στα πλαίσια της τριετίας», είναι χιλιοειπωμένη υπόσχεση που δεν έχει τα καύσιμα πια να αναχαιτίσει αυτό το κίνημα. Γι’ αυτό ζήτησε συνάντηση με τις εκπαιδευτικές ομοσπονδίες χωρίς διαδηλωτές και απεργούς, χωρίς ανήσυχες κι ανατρεπτικές κινητοποιήσεις. Για να χειριστεί το ζήτημα με τους «νηφάλιους» συνδικαλιστές του υποταγμένου συνδικαλισμού, που αποδέχονται τα όρια που τα μνημόνια θέτουν και τα ψίχουλα ως ταβάνι στις διεκδικήσεις και επενδύουν να «βολέψουν» κάποιες ομάδες.

Το επόμενο διάστημα τα κυβερνητικά επιτελεία με το πρόσχημα των πιέσεων από τους θεσμούς και με την απόλυτη συμφωνία και συνεισφορά της αντιπολίτευσης θα επιδιώξουν να μεταβάλλουν αντιδραστικά τα αιτήματα του κινήματος αυτού. «Θέλετε διορισμούς, κάντε αξιολόγηση και απολύστε τους άχρηστους», λέει η τρόικα και δια μέσου αυτού απειλεί η κυβέρνηση. Και σε αυτό το τοξικό έδαφος αναπτύσσονται όλες οι συντηρητικές και νεοφιλελεύθερες απόψεις που διασπούν αντί να ενοποιούν, που χωρίζουν αντί να ενώνουν. Από την αποδοχή των ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων στη λειτουργία της εκπαίδευσης, μέχρι τη σχολική αυτονομία και από τον διαχωρισμό των εκπαιδευτικών, των μαθημάτων, των τομέων, των ειδικοτήτων σε απαραίτητους και μη.

Αυτό το κίνημα, όπως συμβαίνει με όλα τα αυθεντικά κινήματα δεν βρίσκεται σε γυάλα, είναι «παιδί» της εποχής του και κουβαλά ό,τι κι αυτή. Και σε στιγμές-τομή μπορεί να ριζοσπαστικοποιείται και να βαθαίνει. Δεν είναι τυχαίο που χιλιάδες αναπληρωτές εξοργίστηκαν, όταν άκουσαν ότι υπάρχει περίπτωση οι εκπαιδευτικές Ομοσπονδίες θα συναντηθούν με τον υπουργό ερήμην των κινητοποιήσεών τους. Παρ’ όλο που άλλα τμήματά τους, σάρκα από τη σάρκα τους, παρακαλούσαν για μια συνάντηση όπως – όπως. Ούτε είναι τυχαία η αγανάκτηση που αισθάνθηκαν επίσης χιλιάδες, όταν είδαν να μεταφέρεται η ημερομηνία των κινητοποιήσεων! Δεν τους πείραξε η μια βδομάδα διαφορά. Είναι που αγανάκτησαν που αγνοήθηκε η απόφαση της Συνέλευσης Αγώνα μέσα στο κατειλημμένο υπουργείο. Γιατί ταυτίστηκαν με μια διαδικασία που δεν ήταν η καθιερωμένη και τους εμπεριείχε, στην οποία μίλησαν, ψήφισαν, αποφάσισαν.

Τελικά, το ορμητικό ποτάμι εισέβαλε στο προσκήνιο! Έχει όλες τις δυνατότητες να γίνει χείμαρρος και να ανατρέψει υπολογισμούς, σχεδιασμούς, όρια!

Δημιουργώντας επιτροπές αγώνα παντού και επιδιώκοντας αυτές να επικοινωνούν και να συντονίζονται! Για να εκπαιδευτεί να οργανώνεται, να συζητά συλλογικά, να δρα μαζί, να

δρα προς τα έξω!

Αναπτύσσοντας σχέσεις ενότητας με τα άλλα πληττόμενα τμήματα της νεολαίας, τους φοιτητές, τους μαθητές σε πανεκπαιδευτικό μέτωπο. Επικοινωνώντας με τους φυσικούς του συμμάχους, τους συμβασιούχους του δημοσίου, τους 4ωρίτες των Super Market, τους εποχιακούς σκλάβους του τουρισμού, τους delivery, διεκδικώντας μαζί τους κι όχι ενάντιά τους. Επενδύοντας στην ενότητα των κοινών εργατικών συμφερόντων και των αγωνιζόμενων και στην πολλαπλασιαστική δύναμη που αυτή φέρνει.

Επιλέγοντας τις πιο ζωντανές και πρωτότυπες μορφές αγώνα, μάχιμες μορφές που να συσπειρώνουν, να δείχνουν αποφασιστικότητα και «τσαμπουκά», διάρκεια και αντοχή, που συναντιούνται με εκείνες τις μορφές που στην ιστορία του εργατικού κινήματος έχουν αποδείξει ότι νικούν, την απεργία, τη διαδήλωση!

Βαθαίνοντας την πολιτική συζήτηση για όλα τα ζητήματα που απασχολούν τη ζωή του, την εργασία του, την εκπαίδευση, την καπιταλιστική κρίση και τα μνημόνια, τους υπερεθνικούς οργανισμούς που καταδυναστεύουν το μέλλον του. Αποκτώντας ισχυρά αντισώματα στις προετοιμαζόμενες αναδιαρθρώσεις και μπολιάζοντας τις σημαίες του με τις απελευθερωτικές χειραφετητικές ιδέες για την εκπαίδευση, την εργασία, την κοινωνία.

Μια συναδέλφισσα, 28 χρονών, μου είπε τη Δευτέρα, μετά τη διαδήλωση στο Υπουργείο λίγο σκεπτική και προβληματισμένη: «Πρώτη φορά έφαγα δακρυγόνα»! Και συνέχισε πιο αποφασιστικά, αυτή τη φορά: «…αλλά ποτέ δεν είναι αργά»!

Η εκπαίδευση αυθαδίασε…

Πηγή: selidodeiktis.edu.gr